

не би на тај дан, када се народ из целе околине окупља крај те цркве, могао служити.

Другом су приликом чак ставили експлозив и минирали западни део храма.

Када је свештеник поново обновио цркву и оспособио је за богослужење, ушли су једне ноћи у храм и спалили антиминс, свете дарове, покриваче за престо, одежде, књиге, иконе и

Прво је дошао у сукоб с мајком и отерао је из куће.

Онда се почео свађати са женом. И једном је у оштрој свађи ударио секиром и убио.

Видевши шта је урадио, хтео је да представи као да је жена умрла на порођају. Али се ствар није могла сакрити и он је осуђен на робију због убиства.

Не некоме другоме у селу, него управо томе човеку који је та-

Добри Пастир жртвује за овце Свој живот. Крстоносна Жртва Његов је улог за дозивање човека његовим именом, другим речима, ослобађајући га. Ослобађајући га од усуда закона, од усуда лажних учитеља, лажних пророка, који су крадљивци и разбојници. Ниједан човек није у стању да се креће слободно; да делује личносно; да буде покренут љубављу, да пронађе блажену љубав, Бога Који га је створио: да потчини своју слободу, драговољно, Њему; да положи свој живот како би га задобио (види Јн. 10, 18), да га се одрекне како би га задобио. И не постоји ниједан други пут да се душа сачува, до губљење исте, зарад Господа и Његовог Јеванђеља; да видиш твој живот и твоју радост како се шири без краја, као свеопшти благослов.

архимандрит Василије Ивиронски

све што се спалити могло.

На епископову интервенцију Извршно веће из Загреба послало је комисију и она је установила да су читаву ствар водила два наша човека – Србина. Поведена је против њих истрага, били су неко време у притвору и затим пуштени.

Пролазили су затим месеци, пролазили су верујући људи пред цркве у којој је све спаљено и чудили се што Бог ћути и трпи.

И када су се престали чудити, отпочела је – некако као сама од себе – несрећа за несрећом у кући једнога од ове двојице.

ко упорно настојао да затвори цркву, затворила се кућа, угасило се огњиште и крвави трагови његовог злочина још су се дуго видели по поду и зидовима у тој пустој и стравичној кући...

Није наше да опомињемо Бога.

Грех сам собом вуче несрећу и пропаст.

Што није у селу Суваји у Лици могао учинити ни владика, ни свештеник, ни Верска комисија, учинило се као само од себе, учинио је Бог. А Бог говори речитије од свих људи заједно.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРЕЋА НЕДЕЉА ЧАСНОГА ПОСТА - Крстопоклона
света 42 мученика из Амореје, свети блажени Јов
Мк. 8, 34 - 9, 1, зч. 37; Јев. 4, 14 - 5, 6, зач. 311.

свешти Григорије Палама **ИЗ ПРОПОВЕДИ О КРСТУ**

Крст Христов од давнина беше предобјављиван и у разним видовима предизображан, и да не беше силе Крста човек се никада не би могао измирити са Богом. После оног, у Рају Божијем почињеног, прародитељског престапа кроз дрво (познања), оживео је грех. Ми смо тада умрли и пре смрти тела били подвргнути смрти душе, која је удаљење душе од Бога. Живот који смо живели после (прародитељског) престапа беше живот у греху и живот по телу. Грех се не покорава закону Божијем, нити може (да се покорава), те и они који по телу живе, не могу да угоде Богу.

Апостол каже: Тело жели против духа, а дух против тела (Гал. 5; 17), а Бог је Дух, сама Доброта и Врлина. Пошто се дух наш, саздан по Његовом образу и подобију, услед и због греха искварио, зар се ико икада могао обновити и измирити са Богом а да не дође до укидања греха и живота по телу? Крст Христов управо и јесте то и такво укидање греха. Зато и неко од наших богоносних Отаца – упитан од неверника – „да ли верује у Распе-

тога?“ – и одговара: „Да, у Онога Који разапел грех“.

Како да се човек успне у висину крста? Надајући се у Христа, Руководитеља и Кормилара свију, нека се одрекне од сваког неправедно стеченога прихода, а што се тиче иметка који се стиче на праведан начин, нека и то – не везујући се за њега никада превише – употребљава на добар начин, тако што ће и сиромасима омогућити да учествују у њему. Ако заповест и налаже одрицање од тела и узимање крста свога, они који су Божији и који по Богу живе у својој власништву увек имају и неки иметак: не везујући се искупише за њега, они се њиме користе по потреби као својим сарадником, спремни да га – када се наврши време – одбаце. Према томе, онај који у погледу материјалнога стицања и потреба поступа на такав начин, чак и када није у стању за нешто веће (од овога), ипак се влада благочестиво и богоугодно. Затим, види ли неко у себи да га жестоко нападају блудне помисли, нека му буде јасно да још увек није разапел себе. Како (такав) да себе разапне?

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

Нека избегава радознано погледање на жене и недоличну присност са њима; нека умањи све оно што потхрањује похоту; нека избегава претерану употребу вина, опијање, прождрљивост и многоспавање. Таквом удаљењу од зла, нека придружи и смиренумље и нека у скрушености срца дозива Божију помоћ за борбу против страсти. Тада ће сам он моћи да каже: Видех безбожника који се преузносаше и рашири-ваше као кедри ливански, али прође, и ево нема га; и потражих

сваке страсти појединачно, унутарње помисли и даље наставе да те узнемиравају – не бој се: нека оне за тебе буду само нови поводи за стицање (победничких) венаца, јер оне више не наговарају ни нашта, нити имају икаквог дејства, већ се јављају само као немоћни (досл. мртви) покрети, као поражени (непријатељи) у твојој борби за Бога.

Управо то и јесте „смисао (реч) Крста“, и будући таквим он се уистину јавља као велика и божанствена тајна не само код Про-

Нека чудесна спасоносна сила излива се на сав људски род у страдањима безгрешног Богочовека. Ту се врши неизразиво тајанство спасења човека, пропалог и изнемоглог у гресима. Логос Божји, вели свети Иполит, будући бестелесан, узео је на себе свето тело од свете Деве, као женик одећу, изаткавши је себи за време крсних страдања, да би, сјединивши наше смртно тело са својом силом и помешавши трулежно с нетрулежним, слабо са силним, могао спасти пропалог човека. Ми нисмо могли, изјављује Тертулијан, друкчије победити смрт него Христовим страдањем; и нисмо могли друкчије воспоставити у себи живот него Христовим васкрсењем. Осећајући снажно свеспасоносност Спаситељевих богочовечанских страдања, свети Златоуст благовести: Христос је страдањима победно смрт.

йрей. Јустин Нови Белијски

га“ – у молитви и смирењу – „и не нађе се у мени место његово (парафраза Пс. 36; 35-36)“

Узнемиравају ли те сујетне (досл. славољубиве) помисли? Одмах се и пред судом своје савести сети Господњег савета о томе, из Еванђеља, који каже: не гради се већим од других; а ако и имаш каквих врлина, савршавај их у тајности, само за Бога и тако да их једино Он види, и Отац твој видећи тајно, платиће теби јавно. А ако, пак, и пошто већ нанесеш одлучујући удар узрочницима

рока, пре свога остварења, него и данас после свог остварења. На који начин? Споља гледано, изгледа да онај ко себе не узноси и у свему се смирује понижава себе самога; да онај који бежи од телесних уживања себи наноси муку и бол, као и да онај који раздаје свој иметак постаје виновник сопственога сиромаштва. Међутим, силом Божијом то сиромаштво, тај бол и то понижење постају извор вечне славе, неисказане насладе и непотрошивога богатства и у овом и у будућем веку.

И оне који у ово не верују и који веру не пројављују својим делима, ап. Павле сврстава међу мртве и Јелине (тј. идолопоклонике, пагане, многобошце), говорећи: Ми проповедамо Христа Распетог, Јудејцима саблзан (због њиховога неверја у Спаситељево страдање), Јелинима лудост (како због тога што су њима пролазне ствари

изнад свега тако и због њиховог потпуног неверовања у божанска обећања), а нама позванима... Христа, Божију силу и Божију премудрост (1. Кор. 1; 23-24).

У томе се, дакле, и показује Божија премудрост и сила: побеђивати кроз немоћ, узвишавати се кроз смирење, богатити се кроз сиромаштво.

блаженойочивши епиској браничевски Хризостом (Војиновић) **НИЈЕ НАШЕ ДА ОПОМИЊЕМО БОГА**

Живео је у старозаветно доба један песник кога су звали Праведни Асаф. Њега је страшно бунило и љутило што неправедници и грешници и Божји противници благују и што им добро иде у овоме свету. Писао је песме и псалме у којима је с горчином говорио Богу:

„Устани, Боже, брани ствар своју. Опомени се како ти се безумник руга сваки дан“ (Пс. 74, 22).

Опомињао је Бога:

„Ево непријатељи твоји узавреше, и који те ненавиде, високо су подигли главу“ (Пс. 83, 2).

Али, када је боље загледао у живот тих неправедника свога времена, када је видео крај неких од њих, Асаф је узвикнуо Богу:

„Та на клизавом си их путу поставио и бацаш их у пропаст! Како зачас пропадају, гину, нестаје их од изненадне страха-те“ (Пс. 73, 18 и 19).

И свакога од нас помало боли када види како неправда често побеђује у овоме свету и како

грешницима добро иде. И ми бисмо као Праведни Асаф хтели да опоменемо Господа:

„Устани, Боже, брани ствар своју, опомени се како ти се безумник руга сваки дан“.

Догодило се да је наш Епископ горњокарловачки првих година после рата послао једнога свештеника на неку парохију где се годинама није богослужило.

Тамошњи противници вере одржали су митинг и захтевали да свештеник не долази. Али епископ је интервенисао преко Верске комисије у Загребу и свештеник је ипак тамо отишао. Шеф месне канцеларије рекао је свештенику: „Дању ти гарантујем за живот, али ноћу не“.

И заиста, једне ноћи навалили су Срби и камењем поразбијали прозоре на кући домаћина код кога је свештеник био одсео. Самим чудом Божјим није повређен ни он ни укућани.

Свештеник се није уплашио и није отишао.

Онда су му уочи Мале Госпојине оскрnavили храм да